

другаря си, като каза, че нашата цѣль не можѣ да се изпълни, не можѣ да се изпълни онова, за което бѣхме отишли, а пострада невинния Бѣлчевъ и пакъ си излѣзе. Сетнѣ азъ като виждамъ, че се разговарятъ по тази работа, а знаяхъ, че бѣше публикувано въ вѣстникитѣ за това убийство, станахъ и попитахъ не сж ли уловени убийцитѣ, какъ може да бжде това, въ една столица да се извърши това и да не може да се уловатъ, това е невозможно; казахъ че въ вѣстникитѣ се пише, че убийцитѣ били уловени, а лицето, което разговаря по-прѣди съ мене каза, че не е възможно да сж уловени убийцитѣ, защото ний сме отъ убийцитѣ, избѣгахме и очакваме и другитѣ си другари да пристигнатъ отъ Турнъ-Северинъ. Азъ вѣрвахъ и не вѣрвахъ на тия хора. Но послѣ другаря му, като дойде, каза на другаря си, какво разговаряте съ негова милость, той му каза, ний се намираме въ Ромъния най сетнѣ, и нѣма отъ що да се боимъ, защото сега ще прѣлежимъ тукъ, утрѣ ще пристигне парахода и ще замнемъ за Одесса. Сетнѣ му казваше, че азъ казахъ на това лице, че това убийство което стана, бѣше насочено, за да се убие м-ръ Стамболовъ, а не Бѣлчевъ. Азъ казахъ тогава, че въ вѣстникитѣ пише, че убийцитѣ сж уловени. Тогава това лице, което се искачи отъ долу каза на другаря си, хайде да отидемъ долу, защото сега въ 3 и половина ч. ще пристигне парахода, да видимъ да ли ще пристигнатъ другаритѣ ни, или да не сж хванати. Тогава Милковъ ме помоли, да слѣземъ заедно и да чакаме пристиганието парахода, за да вида и другитѣ имъ другари. Азъ се съгласихъ и слѣзохме всички, въ кафенето. Казаха ми, че и Бендеревъ билъ тамъ въ главния хотелъ при градската градина. Азъ ги помолихъ, ако е възможно, да ми кажатъ Бендерева, за да го вида. Тѣ казаха, че утрѣ когато заминаваме, дойди на станцията, Бендеревъ ще бжде тамъ, ще дойде да ни испраща и тамъ ще го видите. Въ кафенето пихме кафе, играхме табла, разговаряхме и доста врѣме чакахме. Менъ ми се приспа и азъ отидохъ въ стаята да си легна. Чувамъ слѣдъ нѣколко минути говорение, азъ излѣзохъ изъ стаята, отидохъ до стълбитѣ, послушахъ, и чухъ тѣхнитѣ поздравления. Чухъ, че единъ отъ тѣхъ казваше: „Благодарение на дюлгеритѣ че можахме да сж измѣнаме мѣжду тѣхъ и неможаха да ни уловатъ, защото много прѣтърсвахъ въ пристанищата въ Бѣлгария.“ Азъ разбрахъ, че сж дошли другаритѣ имъ и отидохъ, че си легнахъ. Сутринята, когато станахъ, видохъ, че всичкитѣ кровати